

σήμερον εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ φωτογράφος, — μικρὸν μὲν ἀλλὰ πλήρες. Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ τὸ μεσημβρινὸν τηλεσκόπιον καὶ τὰ συναφῆ πολυτιμώτατα χρονόμετρα, ἀπαστράπτει. Ἡ ἐργασία ἐδῶ τελεῖται ὄχι μόνον κανονικῆ καὶ ἀκριβῆς ἀλλὰ καὶ μετὰ σπουδῆς πυρετώδους. Τὸ παράδειγμα τὸ δίδει πρῶτος ὁ κ. Αἰγινήτης. Δὲν ἔχει ἄλλην σκέψιν, δὲν ἔχει ἄλλην φροντίδα ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην του καὶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν του. Ἡ ἀνάδειξις αὐτοῦ καὶ προαγωγὴ ἀποτελεῖ τὴν μόνην του φιλοδοξίαν. Μένει ἐκεῖ καθεκάστην ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ πολλάκις πέραν αὐτοῦ. Τὸ ἐσπέρας κάμνει μᾶθημα εἰς τοὺς βοηθοὺς του, διὰ τῶν ὁποίων ἐλπίζει ὅτι μίαν ἡμέραν δὲν θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμνη ὅλας τὰς ἐργασίας αὐτὸς καὶ ὅτι θὰ εὐρίσκη καιρὸν καὶ διὰ νέας. Ἀλλὰ καὶ πόσον ἐργάζεται σήμερον, μόνος του σχεδόν, θάποδεξιζομεν οἱ δύο τόμοι τῶν μεταφρολογικῶν μελετῶν ἐπὶ τοῦ κλίματος τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκδώσῃ μετ' ὀλίγον. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἡ ὁποία τὸν ἀπασχολεῖ τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν του ἔχει ἀνάγκην καὶ ἄλλου εἶδους ἐνεργείας πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων, ἐξοικονομησιν τῶν πολλαπλῶν του ἀναγκῶν διὰ τῶν ὀλίγων του μέσων, ἐρέλκυσιν πρὸς αὐτὸ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς μερίμνης τῶν δυναμένων. Τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας δὲν ἔχει ἀκόμη τηλεσκόπιον διὰ σημαντικὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. «Ἐκ δύο ἰκανῶν ἀστρονόμων τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως — λέγει ὁ Αἰγινήτης ἐν τῇ Ἐκθέσει του, — ἐκεῖνος στέφει τὸ ἐπιστημονικὸν του σταδῖον δι' ἐπιτυχίῳ ἐν τῇ πρακτικῇ Ἀστρονομίᾳ, ὅστις ἔχει καὶ τὰ καίτοι μὲνα πρὸς τοῦτο ὕλικὰ μέσα, ἐν ᾧ ὁ στερούμενος τούτων τήκεται ἐν σημειωτῷ βήματι, θεωρῶν τοὺς ἄλλους γιγαντιαίους βήμασι προχωροῦντας καὶ θριαμβεύοντας». Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη, μακρὰν τοῦ νὰ τῆχη ἀγόνως τὸν κ. Αἰγινήτην, διπλασιάζει τὸν ζήλόν του καὶ τὴν ἐπιμονήν του. Ἐὰν οἰκονομῶν ἐκ τοῦ μισθοῦ του, ἐκ τοῦ ὁποίου ὄχι σπανίως ἐπήρκεσεν εἰς ἄλλας μικροτέρας ἀνάγκας τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ἐδύνατο ν' ἀγοράσῃ ἐν καλῶν τηλεσκόπιον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἔκμηκεν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαυτοῦνται χιλιάδες, τὰς ὁποίας ὁ κ. Αἰγινήτης δὲν ἔχει, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον φαίνεται διατεθειμένη νὰφιερῶσῃ εἰς τὴν Οὐρανίαν ἢ Κυβέρνησις. Διὰ τοῦτο ὁ ἀστρονόμος μας ἐνεργεῖ σήμερον ἄλλως καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τῶν δυναμένων. Σκεπτόμενος πόσης ὠφελείας θὰ ἐγίνετο πρόξενος μίαν νέα θωρεά, ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ κ. Ἰωνίδου, καὶ διὰ τὸν τόπον καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸν κ. Αἰγινήτην, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄξια κριττονος τύχης ὁμολογουμένως καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις καὶ τὸ τάλαντον, εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ τὴν ἐπιτύχῃ πρὶν ἀπογοητευθῆ — ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν μετ' εὐκρινείας καὶ ζήλου ἐργασθέντων ἐν Ἑλλάδι.

*

Τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον δὲν εἶνε τι τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ πράγματι νὰφῆσῃ ἀδιάφορον οἰονδήποτε καὶ τῶν μόλις μεμυημένων εἰς τὴν ἐνεργειάν του καὶ τὴν ἀποστολήν του. Ἐν Ἀστεροσκοπεῖον παρί-

σταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παρατηρητοῦ ὡς ὅλον ὄργανικόν, ὡς ὃν ἐμψυχον. Ἰσταται ἀκίνητον καὶ ἐπιδητικὸν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐγαῖρον τὴν γιγαντιαίαν θολωτὴν κεφαλὴν ὑπεράνω παντός, αἰωνίως βλέπον, αἰωνίως σκεπτόμενον. Ἐμψυχα καὶ ἄψυχα, ἄνθρωποι καὶ μηχαναί, σάρκες καὶ μέταλλα, συμφύρονται ἐντὸς τοῦ ἀρμονικῶς καὶ συναποτελοῦσιν ἑκουσίως ἠδελφωμένα τὸν πολὺπλοκον ἀλλὰ θαυμασίον ὄργανισμὸν τῆς ὀράσεως ἐκείνης καὶ τῆς σκέψεως. Ἐχει τὴν ψυχὴν του τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸν Ἀστρονόμον του. Ἐχει τὸν ὀφθαλμὸν του τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ τηλεσκόπιον. Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ ἡ ψυχὴ καὶ οἱ σιδηροὶ μῦες διανοίγουσι πάραυτα τὸ βλέφαρόν του, μίαν σχισμὴν εὐρεῖαν ἐπὶ τοῦ θόλου, καὶ ὁ ὑπερφυῆς ὀφθαλμὸς βυθίζεται ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἀχανές τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν, ὁ ἐγκέφαλος συνδέεται διὰ νεύρων μετὰ τῶν ὀπτικῶν ὀργάνων καὶ δι' αὐτῶν βλέπει τὸν ἔξω κόσμον ἢ ψυχὴν, βλέπει καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, τοῦ στρεφόμενου κατὰ θέλησιν πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἀπείρου. Καὶ ἐκ τῆς ὀράσεως ἐκείνης τῆς πανισχύρου, τῆς ἀντικαθιστώσεως καὶ ἀφῆν καὶ ἀκοῆν, γεννᾶται τῆς ψυχῆς ἡ σκέψις καὶ διαχεῖται φωτίζουσα τὸν κόσμον διὰ γλώσσης ἡρέμου ἀλλ' ἐπιδητικῆς, ὡς εἶνε τῆς ὑψηλῆς ἀληθείας ἡ γλῶσσα. Εὐτυχῆς ὁ τείνων ἐκάστοτε τὸ οὖς πρὸς τὴν γλῶσσαν ταύτην, τὴν ἀποκαλύπτουσαν τὰ μυστήρια τοῦ γλαυκοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἀχανοῦς, τοῦ ἐσπαρμένου δι' ἀδαμάντων, ὅπου τοσαύτας ἐπιλανθήθησαν καὶ ἀπωλέσθησαν αἱ ἀπορίαι, ὅσας ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ θαυμασία ἐνδράσις!

Ἀλλοίμονον! Ἐχει μεγάλην ψυχὴν ἀλλ' ἀσθενῆ ὀφθαλμὸν τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας . . .

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἐκδικηθῆς.

Περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ὁ Ροδόλφος, εὐρισκόμενος τότε εἰς τὸ Μονακόν, ἐπληροφορήθη ἐκ τυχαίας συναντήσεως μετ' Ἀθηναῖον γνώριμον, ὅτι ὁ Κορ Τελάχας καὶ ἡ κόρη του ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας. Χωρὶς κἄν ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Φωτεινὴν, ἀνεχώρησε μίαν ἐσπέραν, ἐνῶ ἔδιδεν ἐκείνη συναυλίαν.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνὶς Χοενφέλς ἐπρογευμάτιζον ὅτε ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των.

— Ὁ Ροδόλφος! Κύριε τῶν δυνάμεων! ἀνεφώνησεν ὁ βαρῶνος, σεῖων περιχαρῆς τὴν δεξιάν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Ὁ Ροδόλφος ἀνταπεκρίθη ψυχρῶς εἰς τὴν θερμὴν δεξιῶσιν τοῦ θεοῦ, ἀφῆκε τὴν θείαν του

νά τὸν ἀσπασθῆ, καὶ ἐστήριξεν ἔπειτα ὄρθιος τὰ νῶτα εἰς τὴν μαρμαρίνην θερμάστραν. Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρήσῃ τις μὲ λύπην πόσον μετεβλήθη. Ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τὸ ἀθῶον νεανικὸν πρόσωπόν του ἔλαβε τὴν ἀπότομον καὶ μᾶλλον αὐθάδη ἔκφρασιν νέου προώρως γηράσαντος. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί, δὲν εἶχον πλέον τὴν γλυκύτητα ἐκείνην, ἣ ὅποια ἐνθύμιζεν εἰς τὴν βαρῶνιδα τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς μητρός του.

— Μὲ βλέπετε μὲ ἀπορίαν, ὑποθέτω, εἶπε μετὰ τινα σιωπῆν.

— Ὅμολογῶ, ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος, ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἐναντίον τῆς τάξεως ἐὰν προηγίτο κάποια εἰδοποιήσις τῆς ἀφίξεώς σου. Ἄλλ' ἀφοῦ εὑρίσκεσαι ἐδῶ, θὰ κάμῃς καλὰ νὰ καθίσῃς καὶ νὰ προγευματίσῃς μαζί μου.

Ὁ Ροδόλφος ἐγέλασε καὶ ἐκάθισε. Προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, ἐγέμισε τὸ ποτήρι του μὲ κρασί καὶ τὸ ἐκένωσε διὰ μιᾶς. Ὁ βαρῶνος τὸν ἐκύταξε καλὰ καλὰ, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ὕψωσε τὰς ὀφρῦς εἰς ἐνδειξίν θαυμασμοῦ.

Ἡ ὁμιλία ἐξηκολούθησε ζωηρά. Ὁ Ροδόλφος ἀνέφερε περὶ τῶν διαφόρων πόλεων ὅσας ἐπεσκέφθη, εἶπε πνευματώδεις κακίας περὶ διαφορῶν γνωρίμων τοὺς ὁποίους συνήντησεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐζήτησεν εἰδήσεις τῶν Ἀθηναίων, ἠρώτησεν περὶ τοῦ Ἀγγυροπούλου, τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση, τῶν Μώβραϊν Ἰόμας, περὶ τοῦ νέου ὑποκόμητος, τοῦ φίλου του, — ἀλλὰ περὶ Ἀνδρομάχης δὲν ἔγεινε λόγος.

Ὅτε ἐτελείωσαν, ὁ βαρῶνος ἤναψε τὸ σιγάρον του, ἐκαλοκᾶθισε καὶ μειδιῶν εἰρωνικῶς:

— Δὲν μᾶς ἐπληροφόρησες, εἶπε, χαριτωμένε μου ἀνεψιέ, τί γίνεται ἡ ἐλκυστικωτάτη Νατσελχοῦβερ;

Ὁ Ροδόλφος συνέσπασε τὰς ὀφρῦς, ἔρριψε ἐν βλέμμα πρὸς τὴν θεῖαν του καὶ εἶπε:

— Ἄς τὴν ἀφήσωμεν κατὰ μέρος, ἂν τὸ ἐπιτρέπεται.

— ὦ! ἐπεφώνησεν ὁ βαρῶνος, καὶ ἀφίερωσε τὴν προσοχὴν εἰς τὸ σιγάρον του. — Καὶ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ σ' ἐρωτήσῃ, ἐπανέλαβε, περὶ τῶν σχεδίων σου διὰ τὸ μέλλον;

— Δὲν ἔχω σχέδια, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος ἀνάπτων σιγάρον.

— Τουλάχιστον, εἶπε γελῶν ὁ βαρῶνος, ἐπῆρες τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ καπνίζῃς.

Ὁ Ροδόλφος ἠγέρθη μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἐξῆλθε, ὑποσχεθεὶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γεῦμα. Ἐνῶ δὲ ὁ θεῖος καὶ ἡ θεῖα του ἀντήλλασσαν τὰς παρατηρήσεις των διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀνεψιοῦ των, ἐκείνος περιήρχετο τὰς Ἀθήνας πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Τελάχα. Εἰς τὸ ζενοδοχεῖον τῶν Ξένων, ἐπὶ τέλους, ἐπληροφορήθη ὅτι ἐξῆλθον ἐρ' ἀμάξης. Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πρεσβείαν, ἐδα-

νείσθη ἓνα ἐκ τῶν ἵππων τοῦ βαρῶνου καὶ διηθύνηθῃ καλπάζων εἰς τὴν πεδιάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀμάξης ἣ ὅποια ἔφερε τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα. Ἄλλ' εἰς μάτην. Διῆλθε τὸν ἐλαιῶνα, ἐπέξευσεν εἰς ἐν ταπεινὸν καφενεῖον, ἐζήτησε κονιάκ, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ καπνίζων καὶ ρεμβάζων μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Τὶ ἐγίνετο ἐν τούτοις ἡ οἰκογένεια Καραπούλου εἰς τὴν νέαν κατοικίαν τῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σόλωνος; Ὁ Μιλτιάδης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν. Τὴν ἀφίξιν τοῦ Ροδόλφου ἔμαθεν ἀπὸ φίλους οἱ ὅποιοι τὸν εἶδον ἔφιππον καὶ μετέδωκε κατὰ τὸ γεῦμα τὴν εἶδησιν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Τὴν ἐπιούσαν, τὸ πρωί, ἐνῶ ἐκτενίζετο ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου του, παρετήρησεν ὅτι ἔλειπεν ἐκ τῶν κοσμημάτων τῆς τραπέζης του ἐν μικρὸν κομψὸν πιστόλιον, δῶρον τοῦ συναδέλφου καὶ φίλου του Κου Ἀδάμ. Μὲ μέτωπον φοβερόν, μὲ φωνὴν κεραυνοβόλον ὤρμησεν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του φοβερίζων τὸν ὑπηρετὴν του Θεοδωρῆν, ὅτι θὰ τὸν φυλακίσῃ ὡς κλέπτῃν, ἂν δὲν εὑρεθῇ τὸ πιστόλι ἀμέσως. Ἐνῶ ὁ Θεοδωρῆς διεμαρτύρετο καὶ ἐθρήνη ἐπικαλούμενος τοὺς ἀγίους ὄλους καὶ τὴν ψυχὴν τῆς μητρός του ὡς μάρτυρας τῆς ἀθωότητός του, ἡ Ἀνδρομάχη ὑπὸ τὴν συνοδίαν τῆς Μαρίας ἀνέβαινε τὰς ἐρημίας τοῦ Λυκαβητοῦ. Διατί; Εἶχε λάβει τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, διὰ ν' ἀγοράσῃ χειρόκτια, Διατί, ἀντὶ τούτου, ἐπορεύετο εἰς τόσον ἀπόκεντρα μέρη; Τὸ μυστικὸν ἐγνωρίζε μόνη ἐκείνη καὶ ἡ πιστὴ Μαρία.

Τὸ ἀπόγευμα παρεκάλεσε τὴν μητέρα τῆς νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Ἦθελε ν' ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν. Ἡ πλατεῖα ἦτο γεμάτη κόσμου. Ἦσαν ἐκεῖ μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Κορ Ἀγγυρόπουλος καὶ ὁ γνωστός μας ποιητής.

Ἄν παρεθῆρει τις προσεκτικῶς τὴν Ἀνδρομάχην, θὰ ἔβλεπε ὀλόγα ἀσυνήθη εἰς τοὺς βαθεῖς κυανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, θὰ ἔβλεπε ὅτι ἡ παρειὰ τῆς ἦτο ὠχρά, ὠχρά τὰ χεῖλη τῆς, καὶ ὅτι τὸ βᾶδισμά τῆς αὐτὸ ἐμαρτύρει τὴν νευρικὴν ταραχὴν τῆς. Δυστυχῆς ἀδικημένη Ἀνδρομάχη! Διατί νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα τὸν παράτολμον σκοπὸν τῆς; Διατί ἐπὶ τόσους μῆνας νὰ κρύπτῃ τὸν πόνον τῆς καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ ψευδῆ γαλήνην εἰς τὰ περίεργα ὄμματα τοῦ κόσμου; Πόσαι καταστροφὰι προλαμβάνονται διὰ τῆς ἀθυροστομίας, ἐνῶ αἱ φρικωδέστερα ἀνοησίαι γίνονται ἀπὸ μάρτυρας σιωπηλοῦς! Ἡ Ἀνδρομάχη ἔρριπτε ἀνήσυχα βλέμματα ἐντὸς τοῦ πλήθους. Ἐπὶ τέλους ἐράνῃ ἐκείνος τὸν ὅποιον ἀνεζήτηι. Ἐπεριπάτει ἄφροντις, μὴ κυττάζων κἂν γύρω του τὸ συνωθούμενον πλήθος. Ἐκαμε ἓνα γύρον καὶ ἔπειτα ἐκάθισε ἐνώπιον μιᾶς τραπέζης, διέ-

ταξε νὰ φέρουν καφέν, καὶ ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ ἡσύχως τὸν ἦχον τοῦ Souvenir τοῦ Woldteufel, τὸν ὁποῖον ἐπαίανιζε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἢ στρατιωτικὴ μουσικὴ. Ἡ Ἄνδρομάχη παρηκολούθει πᾶσαν του κίνησιν. Ἐσπρωξεν ἀνεπαίσθητως τὴν μητέρα της πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθητο ὁ Ροδόλφος, καὶ ἅμα ἐπλησίασεν ἐκεῖ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἤρπασεν ἀπὸ τὸ στήθος της τὸ μικρὸν ὄπλον, διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ ὁποῖου κατηγορεῖτο ὁ Θεόδωρος, καὶ ἐπυροβόλησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τοὺς ὤμους τοῦ ἀπίστου ἐραστοῦ της!

Εὐκολοὶ νὰ φαντασθῇ τις τὴν σύγχυσιν εἰς τὴν πλατεῖαν, τὴν συρροὴν τοῦ πλήθους πρὸς τὸ κερφεῖον, τὰ ἐπιφωνήματα, τὰ ἐρωτήματα, τὴν περιέργειαν μὲ τὴν ὁποῖαν συνωθούντο ὅλοι ἐκεῖ, διὰ νὰ ἴδουν τὴν πυροβολήσαναν καὶ τὸν πληγωθέντα. Τὸ Souvenir διεκόπη προτοῦ τελειώσῃ. Ὁ ἀρχιμουσικὸς καὶ οἱ μουσικοὶ ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἴδουν τί συμβαίνει. Παράδοξον ἴσως, ἀλλὰ γενικὴ συμπάθεια ἐξεφράζετο ὑπὲρ τῆς Ἄνδρομάχης· οὔτε λέξις ἠκούσθη ἐναντίον της. Ὅλοι ἐφαίνοντο ἐπιδοκιμάζοντες τὴν πράξιν της ὡς κατόρθωμα γενναῖον. Ἄλλ' ἢ γενναίότης της ἐτελείωσεν ἐκεῖ. Τὸ ὄπλον διέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς της καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς της. Τὴν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν της κακὴν κακῶς. Ὁ πυρετὸς τῆς ἀφῆρες πᾶσαν συναίσθησιν.

Ὁ βαρῶνος κατεπαράχθη ὅτε ἔμαθε τὰ διατρέξαντα. Τὸ νέον σκάνδαλον τοῦ ἀνεψιοῦ του τὸν παρώργισε τόσο, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἀμέσως εἰς τὴν Κυβέρνησιν του τὴν παραίτησίν του. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς βαρωνίδος κατῴρθωσαν νὰ τὸν μαλάξουν. Ἀφοῦ ἦλθεν ὁ Κος Γαληνίδης πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πληγωθέντος καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ πληγὴ του ἦτο ἐλαφρὰ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ δυνηθῇ νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης, ὁ βαρῶνος κατεπίσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Ροδόλφος ἐκεῖτο εἰς τὴν κλίνην του, πυρέσσω, κάτωχρος, μὲ τὸ βλέμμα ταπεινωμένον. Ἡ ὀργὴ τοῦ βαρῶνου κατηνύασθη. Ἐξήρόθηξε ὀλίγον, τὸν ἐκύπταξε σύνοφρος, ἐθώπευσε τὴν γενειάδα του σιωπῶν, καὶ ἐπὶ τέλους, μὲ τόνον φωνῆς ἥπιον:

— Λοιπόν, εἶπε, εἶσαι εὐχαριστημένος ὅτι μοῦ κατῴρθωσες ἀδύνατον τὴν διαμονὴν εἰς τὰς Ἀθήνας;

— Λυποῦμαι πολὺ, θεῖέ μου.

— Τὸ πιστεύω ὅτι λυπεῖσαι.

— Ἄμα γείνω ὀλίγον καλὰ, θ' ἀναχωρήσω· καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ πατήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Νομίζω κ' ἐγὼ ὅτι ἀρκετὰ ἠνδραγαθήσας εἰς αὐτὸ τὸ κλασικὸν ἔδαφος, καὶ ὅτι θὰ κάμῃς καλὰ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐκλέξῃς ἀλλοῦ στάδιον δόξης. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ μοῦ εἶναι εἰς τὸ ἄκρον

δυσάρεστον νὰ μοῦ ἐκθέτῃ ἐδῶ συγγενὴς τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόληψιν. Τί διάβολον! Δὲν σοῦ ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν πόσον μυιόγγικτοι εἶναι οἱ Ἕλληνες ὅταν πρόκηται περὶ συμπατριωτῶν τῶν;

— Τί νὰ κάμω τώρα, θεῖε μου;

— Τί νὰ κάμῃς; Νὰ γείνης καλὰ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ πέσῃς εἰς τοὺς πόδας τῆς ὠραίας Ἄνδρομάχης, διότι ὕστερον ἀπ' αὐτὸ τὸ σκάνδαλον, δὲν πιστεύω νὰ σὲ συγχωρήσῃ ποτέ. Ἐπὶ τοῦ ὅλου τὰ ἐκατάφερες πολλὰ ἀνόητα. Ἐνόμιζα ὅτι δισεκέδαξες ἀπλῶς, ἀλλὰ νὰ δώσῃς τὸν λόγον σου! Ἀκούεις ἐκεῖ! Τὸν λόγον σου! Ἐνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν δίδει εὐκολὰ τὸν λόγον του εἰς μίαν νέαν, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν πάρῃ ὀπίσω.

Ὁ Ροδόλφος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μετεκίνησε μὲ κόπον τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ προσκέφαλόν του ὡσὰν νὰ ἔλεγε: Ἐλεος! — Ὁ βαρῶνος ἀπεσύρθη, πιστεύων ὅτι ἐξεπλήρωσεν ἀξιοπρεπῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὰ συγγενικά του καθήκοντα.

Ὁ Κύριος Γαληνίδης τὴν ἐπαύριον εὔρε τὸν πάσχοντα πολὺ καλλίτερα, τόσο ὥστε τοῦ ἦλθε διάθεσις νὰ καθίσῃ πλησίον του καὶ ν' ἀνοίξῃ ὀμιλίαν.

— Φίλτατέ μου, εἶπε μὲ ὕφος προστατευτικόν, ἡ ἀσυλλογισία εἶναι σφάλμα τῆς νεότητος, — ἴσως ἐν μέρει εἶναι καὶ ἀρετὴ της. Ἐὰν ἠμποροῦσαν ὅλοι ν' ἀκολουθοῦν πάντοτε τὸ σοφὸν παράγγελμα τῶν ἀρχαίων *Μηδὲν ἄγαν*, δὲν θὰ εὐρίσκοντο οὔτε νέαι νὰ ζητοῦν ἐκδίκησιν, οὔτε νέοι μὲ τὴν ράχην τρυπημένην ἀπὸ σφαίρας πιστολίου.

— Μὴ λέγετε τίποτε ἐναντίον της, ἰατρέ. Ἐγὼ μόνος πταίω. Ἐφέρθην πολὺ ἄσχημα μαζῇ της, καὶ οὔτε ἐπῆγα κὰν νὰ τῆς ζητήσω συγχώρησιν. Τὴν ἠδίκησα.

Ὁ Κος Γαληνίδης ἐμειδίασε,

— Πῶς εἶναι; ἐπανέλαθεν ὁ Ροδόλφος. Γνωρίζετε ἰατρέ;

— Δὲν εἶναι καλὰ ἡ δυστυχὴς. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ ἀσθένειά της εἶναι ἐγκεφαλίτις. Ἀλλ' εἶναι νέα καὶ ἔχει καλὴν κρᾶσιν.

— Ἄν τὴν ἰδῆτε ἰατρέ, εἰπῆτέ της, παρακαλῶ, ἓνα λόγον ἐκ μέρους μου. Δὲν τολμῶ νὰ γράψω. Εἰπῆτέ της ὅτι ὑποφέρω περισσότερον ἀπ' ἐκείνην, ὅτι θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν καλοσύνην της, ὅτι δὲν ἤμην ἄξιός της. Τῆς εὐχομαι πᾶσαν εὐτυχίαν. Ὅσον δι' ἐμέ, ἡ ζωὴ μου ἐναυάγησεν εἰς τὰ πρόθυρά της.

— Αὐτὰ τὰ λέγει κανεὶς ὅταν εἶναι εἰκοσιδύο ἐτῶν. Ὅταν γείνη τριάντα δύο, βλέπει ὅτι τὸ ναυάγιον τῆς ζωῆς δὲν εἶναι τόσο εὐκολοὺν πρᾶγμα. Τώρα ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ σηκωθῆτε μίαν ὥραν ἀρχήτερα, καὶ θὰ ἰδῆτε πάλιν ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει τὰ

καλά της. Ἄλλὰ μὴ λησμονῆτε τὸ σοφὸν ρητὸν τῶν προγόνων μου : Μηδὲν ἄγαν. — Le juste milieu, ἐπανελάθε γαλλιστί, καὶ πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ πράγματος ἐπροσπάθησε νὰ κρατήσῃ ὀρίζοντιως εἰς τὰ δύο του δάκτυλα ἐν κοκκάλινον χαρτομάχαρον.

Ἐνῶ ὁ Κορ Γαληνίδης ἠγείρετο διὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀσθενῆ του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ βαρωνίς συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Κύριον Περικλῆν Τελάχαν. Ὁ Ροδόλφος κατεκοκκίνισε ἅμα τὸν εἶδε καὶ ὠχρίασε πάλιν διὰ μιᾶς.

— Σεῖς ἐδῶ, ἀνέραξεν ὁ ἰατρός με ἀνησυχίαν ! Τώρα ἤρχομαι νὰ σὰς ἐπισκεθῶ.

— Εἶμαι καλλίτερα σήμερον, καὶ ἦλθα νὰ ἰδῶ πῶς πηγαίνει αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἀσθενής σας, ἀπεκρίθη ὁ Κορ Τελάχας πλησιάζων.

— Τί ; εἰσθε καὶ σεῖς ἄρρωστος, ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Ἥμην ἀδιάθετος, ἀλλὰ δὲν ἦτο τίποτε, εἶπεν ὁ γέρον κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ Ροδόλφου.

Ὁ Κορ Γαληνίδης ἔρριψε βλέμμα ἀπορίας πρὸς τὴν βαρωνίδα καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ Κορ Τελάχας ἔβλεπε συμπαθῶς τὸν Ροδόλφον, ἐνῶ ἡ θεία του διώρωνε με στοργὴν μητρὸς τὸ προσκέφαλόν του. Ὁ Ροδόλφος ἐπῆρε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἐπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Κορ Τελάχαν εἶπε γερμανιστί :

Ἦτο πολλὴ καλοσύνη σας νὰ ἔλθετε νὰ με ἰδῆτε.

— Λυποῦμαι πολὺ δι' ὅσα συνέβησαν, ἀπεκρίθη ὁ γέρον. Λυποῦμαι διπλάσιως διότι γνωρίζω πόθεν καὶ πῶς κατήντησαν ἕως ἐδῶ τὰ πράγματα.

— Ἄς μὴ τὸν ἐπιπλήττωμεν τώρα, ὑπέλαθε με ἀγαθότητα ἡ βαρωνίς, ἀφοῦ τὰ ἐπλήρωσε τόσον ὁ δυστυχής.

— Δὲν ἐπιπλήττω, Κυρία μου. Λυποῦμαι ὅτι ἐφέρθη με τόσον ὀλίγην περίσκεψιν, τὸν λυποῦμαι περισσότερον δι' ὅ,τι ἠθικῶς ὑποφέρει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἤμαρτε ἐκ προθέσεως. Ἀλλὰ ἡ λύπη μου προπάντων εἶναι ὅτι ὑποφέρει ὁ ἴδιος, ἕκαμε δὲ καὶ ἄλλους νὰ ὑποφέρουν ἕνεκα . . . ἕνεκα ἀφορμῆς ἡ ὁποία δὲν μοῦ εἶναι ξένη. Ἄν μ' ἐσυμβουλεύετο ἐξ ἀρχῆς θὰ εὑρίσκα ἴσως τρόπον νὰ τὸν προστατεύσω κατὰ τῆς καρδίας του. Κρίμα, φίλε μου, ὅτι δὲν τὸ ἕκαμες.

— Ἴσως ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τί νὰ εἰπῶ ! Ἀλλὰ εἰπῆτε μου, παρακαλῶ, εἰπῆτε μου περὶ τῆς κόρης σας. Μὲ περιφρονεῖ κ' ἐκεῖνη ;

— Σὲ λυπεῖται, καὶ τὸ ἔχει βάρος εἰς τὴν ψυχὴν ὅτι ἐν μέρει ἔγεινεν ἀκουσίως ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ λυπηθῆτε ἐξ αἰτίας μου. Ἀλλὰ, ἐπανελάθε με ἀδημονίαν, με ἐλεεινολογεῖτε ὅλοι ὡσὰν νὰ ἕκαμα κανὲν ἐγκλημα, ὡσὰν

νὰ ἦμην δολοφόνος, πλαστογράφος, ἔξεύρω κ' ἐγὼ ! Ἔσφαλα, βέβαια. — ἐφέρθη ὡς ἄνθρωπος οὐτιδανός. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι ὁ πρῶτος ὅπου ἔδωκε τὸν λόγον του καὶ τὸ μετενόησε.

— Κύριε Ἐρενστάιν, γνωρίζεις ὅτι ἔπραξες πράξιν χειροτέραν ἀπὸ τοῦτο. Παρήτησες τὴν μνηστῆν σου καὶ παρεδόθης πανδήμως εἰς μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν . . .

— Ἄς μὴ ὀμιλήσωμεν περὶ ἐκείνης, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ροδόλφος.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἰπῶ τίποτε ἐναντίον της. Λέγω μόνον ὅτι ἐδῶ τὰ ἦθη μας μένου ἀκόμῃ αὐστηρά, ὅσον καὶ ἂν θέλωμεν νὰ πιθηκίζωμεν τὸν εὐρωπαϊσμόν, καὶ μερικὰ πράγματα δὲν τὰ ἐνοοῦμεν καὶ δὲν τὰ συγχωροῦμεν ! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ κάμω διδαχὴν. Ἦθελα μόνον νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν λύπην μου. Τὴν κόρην μου, — ὅτε με ὀμίλησεν ὁ θεός σου, ἂν ἐξηργάτο ἀπὸ τὴν θέλησίν μου θὰ σοῦ τὴν ἐδίδα — θὰ σοῦ τὴν ἐδίδα εὐχαρίστως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔγεινε καὶ δὲν γίνεται. Ἄν ἤρχεσο ἔκτοτε νὰ μ' ἐμπιστευθῆς ἤθελα σοῦ ἐξηγήσει τοὺς λόγους καὶ ἴσως δὲν συνέβαινον ὅσα συνέβησαν.

Ὁ Ροδόλφος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κορ Τελάχαν.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

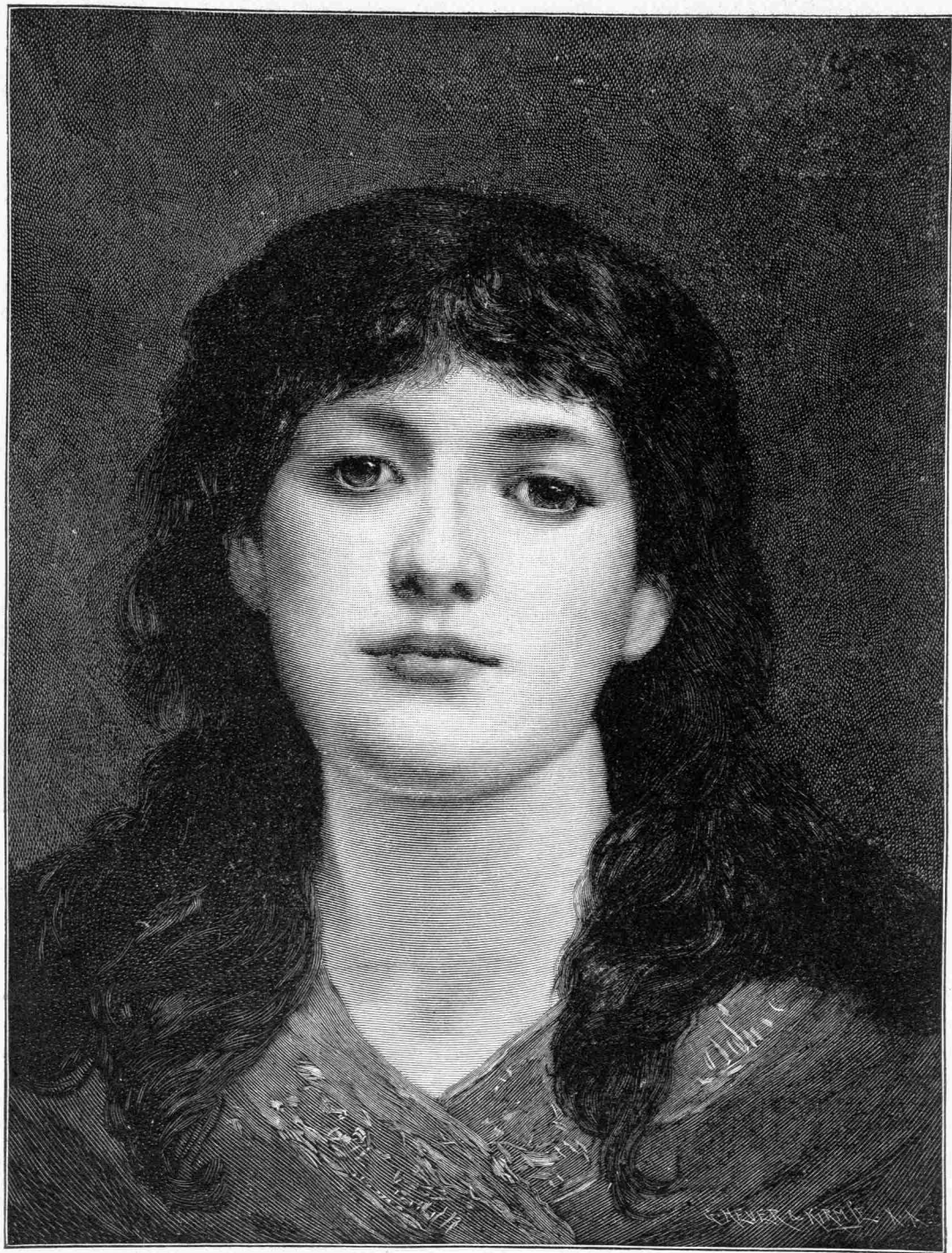
Λίφνης ἠκούσθη βοή καὶ θόρυβος κάτω εἰς τὴν αὐλὴν τῆς πρεσβείας, ἠκούετο δὲ τόσον περισσότερον καθόσον ἐπεκράτει ἡσυχία εἰς τὴν οἰκίαν ἕνεκα τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ βαρωνίς ἔτρεξε, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ ἤκροατο με ἀνησυχίαν. Ἡ φωνὴ ἐκεῖνη, ἡ ἀντηχοῦσα με ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν, δὲν ἦτο ἡ φωνὴ γνωστοῦ ἥρωος ; Καὶ τίς ἄλλος ἠδύνατο, εἰμὴ ὁ Μιλτιάδης, τὸ καύχημα τῶν νέων Ἀθηναίων, νὰ ἐπιφέρῃ κάτω τόσον τρόμον εἰς τοὺς ὑπηρέτας, νὰ διασχίσῃ τόσον μεγαλοπρεπῶς τὴν αὐλὴν συγκροῦων ἠχηρῶς τοὺς περυσιτῆράς του, νὰ κάμῃ τὴν κλίμακα νὰ τρίζῃ ἀναβαίνων με τὸ λορεῖόν του σειόμενον ὑπερηφάνως, με κρότον ὅσον οἱ ἥρωες ὄλοι τοῦ Ὀμήρου ὅτε ἐπόρθουν τὴν Τροίαν !

Ἡ Κυρία Χοσφιὲς ἐστράφη περίφοβος πρὸς τὸν κ. Τελάχαν, ὁ δὲ Ροδόλφος εἰς τὸ στρώμα του ἐπερίμενε κάτωχρος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ Μιλτιάδης ἐστάθη εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

— Κυρία, εἶπε πρὸς τὴν ἔντρομον βαρωνίδα, χαιρετῶν, — εὐγενῆς πάντοτε πρὸς τὸ ὄραϊον οὐλον καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀγριωτέρων σκηνῶν τοῦ ἠρωικοῦ του σταδίου. — Κυρία, ἔχω νὰ εἰπῶ ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν ἀνεψιόν σας, τὸν Κύριον Ροδόλφον Ἐρενστάιν.

— Ὅριστε, ὄριστε, Κύριε Καράπουλε, εἶπεν ἡ βαρωνίς ἐκτυλίσσουσα διὰ τὸ ἔκτακτον τῆς περιστάσεως ὅλα τὰ ἑλληνικά. Ὁ ἀνεψιός μου εἶ-

ΡΩΜΑΙΑ
Εἰκὼν Γαβριὴλ Μάζ.

ναί ἄρρωστος. Ἦσυχάσετε. Μὴ τὸν ταραξέετε, παρακαλῶ. Εἶναι πολὺ ἄρρωστος.

— Καὶ μήπως ἡ ἀδελφή μου εἶναι καλὰ, καὶ θέλετε νὰ εἶμαι ἡσυχος!

— Κύριε Τελάχα, εἶπεν ἡ βαρωνίς, ἐξηγήσατέ του παρακαλῶ, — δὲν ἤμπορῶ νὰ τὰ εἰπῶ εἰς τὴν γλῶσσάν του — ὅτι εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν λυπημένη, ὅτι καὶ ὁ βαρώνος κ' ἐγὼ λυπούμεθα κατακαρδα δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εἰπῆτε του πόσον τὸν συμπαθοῦμεν, προσπαθήσατε νὰ τὸν ἡσυχάσετε. Ἐννοῶ τὴν ἀδημονίαν του καὶ ὁ θεὸς τὸ ἤξευρε πόσον τὸν πονῶ! Ὡ Ροδόλφε, Ροδόλφε! βλέπεις ποῦ μᾶς ἔφερεις!

— Κύριε Μιλτιάδῃ, εἶπεν ὁ Τελάχας, συχωρήσατέ με νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς μὲ ἐκπλήττει ἐκ μέρους σας. Τί καλὸν περιμένετε ἀπὸ τὸ διάβημά σας τοῦτο; Δὲν θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν υἱείαν ἢ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀδελφὴν σας, καὶ φέρεῖ ἄνω κάτω τὴν καλὴν αὐτὴν κυρίαν, ἢ ὅποια εἰλικρινῶς σὰς συμπονεῖ. Φίλε μου, τὸ μέγα μάθημα τοῦ βίου εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύπτωμεν εἰς τὸ ἀναπόφευκτον. Τὰ γενόμενα δὲν μεταβάλλονται, καὶ δὲν ἐξαρθᾶται πλέον ἀπὸ τὴν θέλησιν αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ νέου νὰ ἐπανορθώσῃ ὅ,τι κακὸν ἔκαμε.

— Κύριε Τελάχα, αὐτὰ πηγαίνετε νὰ τὰ λέγετε ἐπ' ἄμβωνος. Δὲν εἶναι δι' αὐτὰ στρατιώτου! Δὲν ἤξεύρω ἐγὼ ἀναπόφευκτον! Ἦξεύρω μόνον ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ἔχει νὰ μοῦ δώσῃ λόγον δι' ὅ,τι κακὸν ἔκαμεν εἰς ἐμένα, τὸν Μιλτιάδην Καραπόυλον, ἀξίωματικὸν τοῦ πονοβολικοῦ!

Ὁ Ροδόλφος ἀνεκάθισεν εἰς τὸ στρώμα του καὶ ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ:

— Τί εἶπε, Κύριε Τελάχα; Εἶναι πολὺ ἄρρωστη ἡ ἀδελφή του;

Ὁ Κορ Τελάχας ἔνευσε καταφατικῶς, ὁ δὲ Μιλτιάδης ἔβλεπεν ἀγρίως, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ περὶ τίνος ὁ λόγος.

— Ἐπικινδύνως;

— Καθὼς φαίνεται.

— Ὡ θεέ μου! Τί ἐλεεινὸς ἄνθρωπος εἶμαι! Εἰπῆτε του παρακαλῶ ὅτι ἂν γείνη καλὰ καὶ θελήσῃ νὰ μὲ συχωρήσῃ, θὰ ἐκπληρώσω εὐχαρίστως τὴν ὑπόσχεσίν μου. Εἰπῆτε του ὅτι ἂν παρήτησα τὴν Ἀνδρομάχην τὸ ἔκαμα διότι μ' ἐκυρίευσε ἄλλο αἰσθημα καὶ δὲν ἔθεωρούμην πλέον ἀξίός της, καὶ ὅτι ἕνας θεὸς τὸ εἰξεύρει πόσον ὑπέφερα διὰ τοῦτο!

Ὁ Μιλτιάδης ἐκύτταζε πότε τὸν ἕνα πότε τὸν ἄλλον, μ' ἐκφρασιν ὀργῆς καὶ περιφρονησεως πρὸς τὸν ἀσθενῆ.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἀγρίως.

Ὁ Τελάχας ἐξήγησε λέξιν πρὸς λέξιν ὅσα εἶπεν. Ἀντὶ νὰ τὸν καταπραύνη, ἡ πρότασις τοῦ Ροδόλφου ἐφάνη ὡς ὕβρις νέα εἰς τὸν Μιλτιάδην. Ἡ ἐξαψίς του ἐκορυφώθη. Ἦνοιξε τὰ χεῖλη

διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ἀλλ' αἱ λέξεις δὲν ἤρχοντο. Ἐκαμε ἐξω φρενῶν ἐν βῆμα πρὸς τὴν κλίνην, ἐρράπισε τὸν Ροδόλφον κατὰ πρόσωπον, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν.

Ἡ βαρωνίς ἔπεσεν ὡς λιπόθυμος εἰς ἕν καθίσμα.

— Ἄ! πρέπει νὰ γείνω γρήγορα καλὰ! εἶπεν ὑποκῶφως ὁ Ροδόλφος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἀγγυρόπουλος καὶ ὁ ποιητὴς ἦλθον εἰς ἐπίσκεψίν του. Εἶχε γείνει γνωστὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτι παρεκτός τῆς πληγῆς τὴν ὅποιαν ὁ Ροδόλφος ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν, ἔλαβε καὶ ράπισμα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν. Ἡ θέσις αὐτῆ τῶν πραγμάτων ἐπροξέει σατανικὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν Ἀγγυρόπουλον. Τὸ κατ' αὐτόν, ἦτο πρόθυμος νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἡρώϊδα ἅμα ἐπανέλθουν μὲ τὴν υἱείαν καὶ τὰ λογικά της. Ἦτο ἀποφασισμένος νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν Ἀνδρομάχην τὴν χεῖρα, τὴν περιουσίαν του καὶ τὴν καρδίαν του—ὅσῃν δηλαδὴ εἶχε. Δὲν τὸν ἐτρόμαξε τὸ περὶ τὴν νύμφην σκάνδαλον. Ἀπ' ἐναντίας, τὸν εἴκυε ὅσος κρότος ἔγεινε περὶ αὐτῆς καὶ ὁ ρωμαντικὸς πέπλος ὁ ὅποιος τὴν περιέβαλε, ἔστω καὶ ἂν ὁ πέπλος ἐκκηλιδώθη ἀπὸ πυρίτιδα καὶ αἷμα. Μάλιστα αἱ κηλίδες αὐταὶ ἐπηύξανον τὸ γόητρον.

— Λοιπόν, φίλτατε, εἶπε καθίσας πλησίον τῆς κλίνης καὶ στηλώσας τὸ monople εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερα τὸν δυστυχῆ ἡρώα τοῦ δράματος. Πῶς τὰ πηγαίνεις; Δὲν ἦτο πολὺ τρυφερὸς ὁ τελευταῖος χαιρετισμὸς τῆς Κυρίας Ἀνδρομάχης. Πῶς αἰσθάνεσαι;

Καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ποιητὴν.

— Καθὼς ὁ Ἐνδυμίων ἀφοῦ τὸν παρήτησεν ἢ Ἀρτεμις, ὑπέλαβεν ὁ ποιητὴς.

— Τί ἐπαθεν ὁ Ἐνδυμίων; Δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὸς εἰς τὴν μυθολογίαν. Εἰπέ μας. Ἡ ζωὴ εἶναι διαρκὲς μάθημα. Ἄ, Ἐρενστάιν;

— Καὶ ἡ ζωὴ βαρετὴ καὶ τὸ μάθημα ἄλλο τόσον, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ Ροδόλφος.

— Πῶς τὸ λέγεις αὐτό, φίλε μου; Τὸ πρᾶγμα ἐπιδέχεται συζήτησιν καὶ ὁ φίλος μας Κύριος Μιχαηλόπουλος, ἂν τοῦ δώσῃ καιρὸν, ἠμπορεῖ μάλιστα νὰ σοῦ τὸ καταστρώσῃ εἰς στίχους.

— Περιττόν. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ποίησιν.

— Καθὼς ὑπάρχουν καὶ βρέφη νὰ μὴ ἀγαποῦν τὸ γάλα.

— Ἄκουσε, Ἀγγυρόπουλε, ἔχω ἄλλα σοβαρῶτερα πράγματα εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ δὲν μοῦ μένει ὄρεξις διὰ τὰς ἀστείότητάς σου.

— Ἄς τὸ γυρίσωμεν εἰς τὰ σπουδαῖα λοιπόν. Ἐπιτρέπεται εἰς ἕνα ζηματισμένον ἀντεραστὴν νὰ ζητήσῃ νέα τῆς ποτὲ φίλης του;

— Κύριε Ἀγγυρόπουλε, ἂν δὲν ἔχετε σεῖς ἀνατροπὴν, ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἄλλοι ἴσως τὴν ἔχουν!

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐσφύριξε εἰς ἐκφρασιν θαυ-

μασμοῦ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ μειδιάματό του.

— Ὑποθέτω, Ἐρενσταίν, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦμες καὶ ἄλλην πρόκλησιν . . .

— Δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε, καὶ ὀλιγώτερον ἀπ' ὅλα τὴν παρουσίαν σας!

— Παραλαλητὰ τοῦ πυρετοῦ, Μιχαηλόπουλε; Ὁ ποιητὴς δὲν ἀπεκρίθη.

— Νὰ ἰδῶ τὸν σφυγμὸν σας, Κύριε Ἐνδυμίων;

— Νὰ μὲ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον, εἶπεν ὁ Ροδόλφος περιφρονητικῶς. Καὶ ἂν ἔχετε ὄρεξιν, Κύριε Ἀγγυρόπουλε, ἅμα τελειώσω μὲ τὸν Κύριον Καραπόπουλε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, καὶ εἰς τὰς διαταγὰς τῶν φίλων σας, ἂν ἀγαποῦν, ἐπρόσθεσε στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ποιητήν.

— Καὶ εἰς τὰς διαταγὰς ὄλων τῶν μνηστήρων τῆς Κυρίας Ἰναρίμης, εἶπεν ὁ Ἀγγυρόπουλος, ἀποσυρόμενος.

Τὸ πάθος τῆς ὀργῆς εἶναι ἰσχυρότερον ἐνίοτε τοῦ πάθους τοῦ ἔρωτος. Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Ροδόλφου νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης, ἐπέσπευσε τὴν ἀνάρρωσίν του. Μίαν ψυχρὰν πρωΐαν τοῦ Νοεμβρίου συνηντήθη μὲ τὸν Μιλτιάδην πρὸς τὰ ὀπίσθιν τοῦ Λυκαβητοῦ. Ἐκεῖνος εἶχεν ὡς μάρτυρα τὸν πιστὸν του Κον Ἀδάμ, ὁ δὲ Ροδόλφος τὸν Γάλλον ὑποκόμητα. Ὁ Ροδόλφος ἐπλήρωσεν ἑλαφρῶς τὸν Μιλτιάδην καὶ οἱ μάρτυρες ἀπεφάνθησαν ὅτι ἱκανοποιήθη οὕτω ἡ τιμὴ ἀμφοτέρων.

Ἐνῶ ὁ Ροδόλφος μὲ τὴν καρδίαν πλήρη πικρίας καὶ ταπεινώσεως ἐπέστρεφεν εἰς Γαλλίαν πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Φωτεινῆς, ὁ Ἀγγυρόπουλος προώθευε βαθμηδὸν πρὸς τὸν σκοπὸν του. Ἡ δυστυχὴς Ἀνδρομάχη ἐζήτηε καταφύγιον διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐντροπήν της καὶ νὰ φύγῃ, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Συμφιλιάσεις καὶ ὑποχρέσεις.

Εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ δύο κύριοι, ἐρχόμενοι ἐξ ἀντιθέτων διευθύνσεων καὶ μὴ βλέποντες καὶ οἱ δυὸ ἐμπρός των, συγκρούονται αἰφνης, ἐναγκαλιζονται ἀλλήλους χάριν ἀμοιβαίας προφυλάξεως, καὶ ἀναγνωρίζομενοι ὀπισθοχωροῦν διὰ μιᾶς καὶ οἱ δύο, μὲ βλέμματα θυμωμένα.

— Αἶ, Κωνσταντίνε, λέγει ἐπὶ τέλους δειλῶς ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο.

— Αἶ, Σταῦρε, λέγει ὁ ἄλλος καταπραυνόμενος.

— Δὸς τὸ χέρι σου, εἶπε μετὰ τινα διακοπήν ὁ Σταῦρος, προτείνων τὴν δεξιάν. Περσασμένα ξεχασμένα. Ἐγὼ δὲν ἔχω μέσα μου κακίαν ἐναντίον σου.

— Οὐτ' ἐγὼ, εἶπε ὁ Κωνσταντίνος, προτείνων καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα.

— Αἶ, ἀδελφέ, — ἀνεφώνησεν ὁ Σταῦρος, λαμ-

βάνων τὸν βραχίονα τοῦ ἀρχαίου του φίλου καὶ σύρων αὐτὸν πρὸς τὴν πλατείαν Συντάγματος, — θαρρῶ πῶς εἶναι οἱ πχλαιοὶ μας καιροὶ πάλιν.

Ὁ ἐνδοξος Μιλτιάδης διερχόμενος τὴν πλατείαν, τοὺς εἶδε, τοὺς ἐχαίρετισε μακρόθεν καὶ, πλησιάζας, τοὺς ἔσφιγγε τὰς χεῖρας, ἐθώπευσε προστατευτικῶς τοὺς ὤμους των, καὶ οἱ ζωηροὶ τοὺ ὀφθαλμοὶ ἐγέλων προδίδοντες τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἡρωικῆς συναντήσεως τῶν ἤδη συμριλιωθέντων ἀντιπάλων.

— Τί χάχας, εἶπεν ὁ Σταῦρος, ἀφοῦ ἀπεμακρύνθη ὁ ἀξιωματικὸς.

Οἱ δύο φίλοι ἐκάθισαν ἐκεῖ εἰς ἓν καφενεῖον, ἐζήτησαν καφὸν καὶ ἤναψαν τὰ σιγαρέτα των.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι ἐμπιστευτικῶς, εἶπεν ὁ Σταῦρος μὲ ὕφος μυστηριώδες. Ὁ Οὐιδᾶς εἶναι ἐξώλης καὶ προώλης. Τὸ ἤξεύρω, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἰδέα σου ἀνεκάθην, καὶ εἶχες δίκαιον.

— Τὸ ἀνεκάλυψες ἐπὶ τέλους;

— Ἡπατήθην, ἀδελφέ. Τὸ ἐπλήρωσα ὁμως ἀκριβᾶ. Μ' ἐζημίωσε πολὺ ἡ σχέση μου μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἔχει καὶ ἡ ὑπομονή μου τὰ ὀριά της.

— Τί σοῦ ἔκαμε;

— Πολλὰ καὶ διάφορα. Ἐφέρθη αἰσχυρῶς πρὸς ἐμέ, πρὸς σέ, πρὸς τὴν οἰκογένειάν σου! Θὰ τὸν ἐκάθσω. Μοῦ ὑπεσχέθη ὑποτροφίαν διὰ τὸν υἱόν μου, καὶ τί δὲν μοῦ ὑπεσχέθη, καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε! Δὲν ἔπρεπε ἐξ ἀρχῆς νὰ σὲ παραιτήσω καὶ νὰ τὸν πλησιάσω ἐκεῖνον. Τί νὰ σοῦ κάμω; Ἐνόμισα ὅτι μὲ τὰ πλοῦτη του θὰ ἠμπόρει νὰ γείνη χρήσιμος. Κάποτε νομίζει κανεὶς ὅτι ἤυρε τὸν δρόμον του καὶ ἔπειτα εὐρίσκει ὅτι τὴν ἔπαθε.

— Δὲν λέγω τίποτε τῶρα, ἀφοῦ εἶδες μόνος σου τὸ λάθος σου. Λοιπὸν, τῶρα ἐτελείωσε;

— Ἐτελείωσε! Θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα μου νὰ τοῦ τὰ πληρώσω. Ἐὰν ἔλθῃ ὄρεξιν νὰ ἐξορλήσῃς καὶ σὺ τοὺς παλαιοὺς λογαριασμοὺς μαζὴ του, συνεννοοῦμεθα. Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶχα τίποτε νὰ κάμω ἐγὼ μ' ἐκεῖνο τὸ αἰσχρὸν ἄρθρον εἰς τὸν «Νέον Ἀρχιλόγον» περὶ τῆς Ἰναρίμης. Τί δὲν τοῦ εἶπα τότε;

— Τί; ὁ Οὐιδᾶς! Διατί τὸ ἔγραψε, Σταῦρε;

— Ἐμαθε τὰ περὶ τοῦ Τούρκου, ὁ δὲ Ἀγγυρόπουλος τὸν εἰρωνεύθη ὅτι κοπιᾶζει εἰς μάτην, τοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ κόσμος γελᾷ μαζὴ του, τὸ ἐνόησε καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν τὸν θέλει ἡ νέα, καὶ ἀπὸ τοῦ κακὸν του ἠθέλησε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ καὶ νὰ διασύρῃ τὸ ὄνομά της.

— ὦ! τὸν ἀσυνείδητον, τὸν ἀχρεῖον, ἀνέκραξε ὁ Κωνσταντίνος ἀνάπτων.

— Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Τῆνον, — δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Ὁ Κωνσταντίνος ἐνεύσει καταφατικῶς.

— Ἐκεῖνος δὲ εὐρίσκεται ἐδῶ. Ἀνεπτέρωθησαν, ὑποθέτω, αἱ ἐλπίδες του.

- Ἐκεῖνος! ποῖος;
- Ὁ ρωμαντικός ὀθωμανός. Ὁ Λανέκ.
- Ποῦ μένει;
- Ἐδῶ. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἠγέρθη, χωρὶς ὠρισμένον σκοπόν. Προτοῦ κινηθῆ, ἤσθάνθη φιλικὴν χεῖρα εἰς τὸν ὠμόν του καὶ στραφεὶς εἶδε ἀπέναντί του τὸν Κον Ἀγγυρόπουλον μειδιῶντα.

— Πῶς ἔχει ἡ τηγία μεγαλειότης σας, φίλτατε;

— Τί κάμνετε, Κύριε Ἀγγυρόπουλε, εἶπεν ὁ Σταῦρος χωρὶς νὰ ἐγερεθῆ.

— Ἄ! ὁ ἀξιόλογος Κύριος Σταῦρος! Καὶ οἱ δυὸ θηριώδεις ἀντίπαλοι! Ἐδῶ! Τί θέαμα εὐχάριστον . . . καὶ καθησυχαστικόν! Μὲ συγχωρεῖτε νὰ ὠφελῆθῶ τῆς εὐκαιρίας καὶ ν' ἀνάψω κ' ἐγὼ . . . τὸ σιγάρον μου;

— Ἀκούω ὅτι νυμφεῦσθε, εἶπεν ὁ Σταῦρος προσφέρων τὸ σιγάρον του.

— Ναί, πρόκειται νὰ δεθῶ μὲ τὰ μετὰξίνα δεσμὰ τοῦ ὑμεναίου.

— Πῶς εἶναι ἡ δεσποινὶς Καραπούλου, ἠρώτησεν ὁ Κωνσταντῖνος. Εἶναι ἐντελῶς καλὰ;

— Ἐξαιρετα! Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλικὴν μέριμνάν σας. Τὸ μικρὸν ἐκεῖνο περιστατικὸν καὶ ὁ πυρετός ἐλησμονήθησαν. Ποτὲ δὲν ἦτο τόσον καλὰ καὶ τόσον ὠραία!

— Χαίρω πολὺ νὰ τὸ ἀκούω, εἶπεν ἐκ καρδίας ὁ Κωνσταντῖνος.

Καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν Σταῦρον καὶ τὸν Ἀγγυρόπουλον διηυθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Γουσταῦος ἔγραφεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅτε ὁ ὑπὲρτης ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὸν Κον Τελάχαν. Ἐμεινεν ἐκθαμβος. Μὲ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ γραφείου του ἔβλεπεν ἀπορῶν τὸν θεῖον τῆς Ἰναρίμης!

— Ὁ Κύριος Τελάχας, εἶπε προχωρῶν εὐγενῶς πρὸς αὐτόν.

— Γνωρίζομεθα μόνον ἐξ ἀκοῆς ἕως τώρα, εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος, τείνων τὴν χεῖρα.

Ὁ Λανέκ τὴν ἔλαθε καὶ τὴν ἔθλιψε φιλικῶς. Ἀόριστον αἶσθημα τὸν ἔκαμνε νὰ βλέπῃ ὡς καλὸν οἰωνόν τὴν ἐπίσκεψιν ἐκεῖνης.

— Καθίσατε παρακαλῶ!

Μειδιάμα εὐχαριστήσεως ἔλαμπεν εἰς τὸ προσήγες πρόσωπόν του.

— Ὑποθέτω ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου σᾶς προξενεῖ θαυμασμόν;

— Μεγάλην εὐχαρίστησιν . . . καὶ ὀλίγην ἀπορίαν. Νὰ ἐλπίσω ὅτι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτέ τι ἐκ μέρους ἐκεῖνης;

— Ὅχι ἐκ μέρους, ἀλλὰ περὶ ἐκεῖνης. Δὲν ἔρχομαι ἐκ μέρους κανενός.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ὅπωςδῆποτε. Πρέπει νὰ λογιζώμεθα εὐτυχεῖς καὶ διὰ τὸ ὀλίγον ὅταν δὲν ἔχωμεν τὸ πολὺ.

— Εἴθε φιλόσοφος, κύριέ μου. Ἐγὼ ὄχι! Ἡ ἀνεψιά μου εἶναι καλὰ καὶ κάμνει ὑπομονήν. Ἄλλ' ὁ ἀδελφός μου εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος. Δὲν ἀκούει λόγον. Ἐχει μερικὰς ἰδέας σκουριασμένας εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀδύνατον νὰ τοῦ τὰς βγάλῃ κανεὶς. Ὁ νοῦς του ἀνέκαθεν ἦτο καὶ εἶναι δοσμένος εἰς τὰ βιβλία καί, καθὼς παρετήρησα, τὰ βιβλία δὲν δυναμόνουν τὸν νοῦν.

Ὁ Γουσταῦος ἐμειδίασε καὶ ἔδειξε διὰ νεύματος τὸ γραφεῖόν του.

— Καθὼς βλέπετε, δαπανῶ ἐγὼ ἀρκετὴν μελάνην καὶ ἀζῶ λύχνου.

— Τὸ γνωρίζω. Ἴσως τοῦτο δὲν σᾶς ὠφέλησε πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, ἄλλος εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἦτο ὀλιγώτερον γνωστικός καὶ θὰ εὗρισκε τρόπον ν' ἀναγκάσῃ τὸν πατέρα νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του.

Ὁ Γουσταῦος ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα καὶ δὲν ἀπεκρίθη. Ἐσκέπτετο ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὴ ἐννοοῦντες λεπτότητας τινὰς καὶ ὅτι ὁ θεὸς τῆς Ἰναρίμης δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ ἐννοήσῃ, οὔτε νὰ ἐκτιμῆσῃ τὰ αἰσθημάτα του.

— Ἄλλ' ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κωνσταντῖνος, τὸ ἀπεφάσισα ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ εἶναι ἰδική σας ἡ Ἰναρίμη.

Ὁ Γουσταῦος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐρωτηματικῶς.

— Δησιμόνησε ὅτι ἐγενήθησεν τοῦρκος καὶ τὸ πρᾶγμα παύει νὰ εἶναι δύσκολον.

— Ἀλλὰ πῶς, ἐνόσω ὁ πατήρ της δὲν διδῇ τὴν συγκατάθεσίν του;

— Ἄμα ἐκλείψῃ ἡ κυρία δυσκολία, δὲν θὰ ὑπάρχῃ λόγος διὰ νὰ ἐπιμένῃ αἰωνίως. Βλέπομεν, βλέπομεν! Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα νὰ μὴ διορθόνεται μὲ τὴν ὑπομονήν. Θ' ἀλλάξῃ γνώμην ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Περικλῆς. Ἐν τῷ μεταξῷ, ἔχε με πληροφορημένον ποῦ εὕρισκεσαι, ὥστε νὰ σὲ κρατῶ ἐνήμερον πῶς πηγαίνει ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ σὲ μνησῶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, Κύριε Τελάχα! Τοῦτο εἶναι πολὺ, πολὺ! . . .

— Καθόλου! Ἐγὼ τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἐργάζομαι διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνεψίχης μου. Μὴ χάνετε τὰς ἐλπίδας σας. Σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ ὁ Κωνσταντῖνος Τελάχας.

Ὁ Γουσταῦος ἔκαμε ὀλίγα ἀνήσυχα βήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἐκάθισε πλησίον εἰς τὸ παράθυρον. Ἦρχοντο εἰς τὴν μνήμην του, ὡς προαγγέλματα εὐφρόσυνα, φράσεις ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἰναρίμης πρὸς τὴν Miss Οὐίντερς.

— Θὰ μείνετε ὀλίγον καιρὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἠρώτησεν ὁ Κωνσταντῖνος.

— Μένω ὅσον θέλετε!

— Καλὰ!

[Ἔπεται συνέχεια] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.